

[Aage Fogh.]

loven. Lad os give dem ansvaret for, at de holder deres lokaler i tilbørlig stand, lad os give dem ansvaret for, at de ikke skænker for berusede personer og ikke skænker for mindreårige, så tror jeg det vil tjene alle parter til gavn, at vi gennemfører et lovforslag som det fremsatte.

Alvida Larsen: Jeg skal tillade mig i mine udtalelser på mit partis vegne ikke at fremsætte bemærkninger om alle de ændringer, der her foreslås i beværterloven, men kun til en del af dem. Det fremgår af lovforslaget og dets bemærkninger, at forslaget ikke rører ved hovedprincipperne i beværterloven, og det har vi fra mit partis side ikke noget at indvende imod.

Det er jo rigtigt, at beværterloven tjener forskellige formål. Dels varetager den erhvervsinteresser, dels tilgodeser den til en vis grad ædruelighedshensynet, og dette kan naturligvis i sig selv fremkalde problemer, fordi det er to diametralt modsatte interesser, der skal forenes i en og samme lov.

Hvad ædruelighedshensynet angår, tror jeg ikke på, at ædrueligheden kan fremmes ved rigoristiske lovparagraffer, og alle erfaringer tyder på, at jeg har ret heri. Direkte forbud har ikke nedbragt spiritusforbruget, og i de lande, hvor der på anden måde lægges hindringer i vejen for frit spiritussalg, som det f. eks. indtil fornylig har været tilfældet i vort naboland Sverige, har man heller ikke indtrykket af at det har medført mindre spiritusforbrug — måske snarere tværtimod.

En afgørende faktor i kampen mod misbrug af spiritus er at give menneskene en sådan tryghed i tilværelsen, økonomisk, socialt og politisk, at de kan udvikle sig og leve harmonisk; så vil trangen til spiritusmisbrug formindskes betydeligt. Der er efter min mening meget i vort samfund i dag, der forringer kårene, og som gør livet vanskeligt for det store flertal af arbejdende, og dette bidrager ikke til at fremme den sunde levevis, som alle er interesseret i.

Hvad erhvervsinteresserne angår, både dem, der berører restauratørerne, og dem, der berører de i faget beskæftigede arbejdere, ser jeg ikke rettere, end at en hel del af de ændringer, som det siges at erfaringerne

i årene fra 1939 og frem til i dag gør nødvendige, for en stor dels vedkommende ønskes, simpelthen fordi omsætningsafgiften, restaurationskatten, er blevet så høj, at den stiller kravet om ændringer i forgrunden. Skatteprocenten er blevet så urimelig høj, at jeg ikke vil betænke mig på at kalde den umoralsk. Det er finansministerens grådighed, der er skyld i denne amoralitet.

Mit parti er ganske enigt med restauratørerne i deres vrede over de høje forbrugsafgifter på dette område, og vi har også hele tiden gjort, hvad vi kunne for at hindre de sidst tilkomne skatter på dette område; vi stemte imod disse skatter. Når man tænker på, hvilke lidenskaber der var i kog i sin tid, da man første gang diskuterede skat på brændevin, og på, hvor let det i dag går her i tinget med gennemførelsen af nye tårnhøje indirekte skatter, tør man ikke tænke på, hvordan vore forfædre, hvis de kunne, ville betegne os. De indirekte skatter er helt urimelige, og vi vil gøre, hvad vi kan for at bringe denne urimelighed ud af verden.

Vi forstår altså fuldtud restaurationsfagets harme. Det er rigtigt, at mange af dette erhvervs udøvere har store vanskeligheder at kæmpe med. Men jeg synes til gengæld, at det er at rette bager for smed, når restauratørerne i deres kamp mod urimelighederne i denne skattepolitik koncentrerer sig om at få urimelighederne til at brede sig ud over nye områder — og det gør man, når man udtrykker ønsket om skat ved kilden, skærpelse af marketenderiernes regler, selskabslokalernes regler o.s.v. Jeg vil ikke på nogen måde forsvare ubillig konkurrence, absolut ikke, men jeg tror ikke, det er det, der i virkeligheden er tale om. Jeg tror derimod, det er den almindelige forringelse af købekraften hos befolkningen, som forringer restaurationsbesøget, og ikke så meget det, at folk på anden måde skaffer sig fordele. Skatterne er imidlertid blevet så høje, at salget i almindelighed går ned. Det går jo også ned f. eks. i marketenderierne. Det er ikke længere det almindelige, at arbejderne tager sig en øl til maden. Marketenderierne hævder — og jeg tror, det er rigtigt — at det, der sælges mest af i dag, er mælk, hvidtøl, maltøl og kaffe. Derfor